

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobce: V. R., a. s.,** zastoupen JUDr. Josefem Novákem, advokátem, se sídlem Praha 2, Londýnská 81/309, proti **žalovanému: Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu,** se sídlem Praha 1, Štěpánská 28, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 11 Ca 79/2003 - 34 ze dne 18. 9. 2003,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se** právo na náhradu nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá kasační stížností rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 11 Ca 79/2003 - 34 ze dne 18. 9. 2003, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. FŘ 669/15/03 ze dne 3. 2. 2003, jímž bylo změněno předchozí rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 5 č. j. 198852/02/005964/6410 ze dne 3. 5. 2002 tak, že stěžovatel jako ručitel byl vyzván k zaplacení daňového nedoplatku ve výši 267 365 Kč.

Stěžovatel namítá nesprávné právní posouzení otázky nedostatku náležitostí, a sice řádného otisku úředního razítka a data podpisu tak, jak to předepisuje § 32 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSDP“), s důsledky podle § 32 odst. 7 ZSDP. Stěžovatel nesouhlasí se závěry Městského soudu ohledně otisku úředního razítka ve vztahu k platebnímu výměru ze dne 13.4.1999, a dále ve vztahu k témuž výměru a následně i k výzvě k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem ze dne 3. 5. 2002 napadá závěr, jaký Městský soud v Praze učinil v otázce data jejich podpisu.

Řízení před daňovými orgány je dle stěžovatele založeno na dodržování formální správnosti, která je základem právní jistoty subjektů účastnících se daňového řízení. Jestliže v době rozhodování Finančního úřadu pro Prahu 5 platila ustanovení § 3 odst. 2 zákona č. 68/1992 Sb. (poznámka Nejvyššího správního soudu: patrně má jít o zákon č. 68/1990 Sb., o užívání státního znaku a státní vlajky České republiky) a § 2 odst. 2 vyhlášky č. 435/1992 Sb. (poznámka Nejvyššího správního soudu: patrně má jít o vyhlášku č. 435/1990 Sb., kterou se stanoví podrobnosti o užívání státního znaku a státní vlajky České republiky), která předepisovala, jak má být vyobrazen malý státní znak, přitom úřední razítko má být otiskem tohoto malého státního znaku, pak nelze dovozovat, že nedodržení těchto náležitostí není vadou, která by způsobovala nicotnost rozhodnutí. Stejně tak nedostatek data podpisu rozhodnutí; tu podle § 32 odst. 2 ZSDP musí rozhodnutí obsahovat datum jeho podpisu, nepostačí datum jeho vydání. Úvaha Městského soudu v Praze tak není správná a rozhodnutí Finančního ředitelství pro Prahu 5 je i z tohoto důvodu nicotné.

Stěžovatel také namítá nesprávnost posouzení právní otázky ohledně aplikace § 549 občanského zákoníku. Ten pojednává obecně o ručení. Jestliže § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, darovací a z převodu nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“), konstituuje vznik ručení na základě zákonné domněnky a neobsahuje jiná ustanovení o ručitelském závazku, pak stěžovatel má za to, že aplikace § 549 občanského zákoníku vyloučena není. To však dodrženo nebylo, neboť původnímu dlužníkovi nebyla řádně doručena výzva k úhradě daně z převodu nemovitosti a věřitel, jímž byl Finanční úřad pro Prahu 5, tak zavinil, že pohledávka nemohla být uspokojena dlužníkem. Bylo tak zmařeno větší uspokojení z majetku dlužníka. Z tohoto důvodu pak stěžovatel v postavení ručitele mohl odepřít plnění.

Stěžovatel rovněž za nesprávný považuje i závěr Městského soudu v Praze, podle něhož stěžovatelova námitka, která směřovala v řízení před ním k tomu, že vedoucí oddělení majetkových daní nebyl ze zákona oprávněn podepisovat výzvu k úhradě daňového nedoplatku ručitelem, byla odmítnuta jako žalobní bod, který nebyl uplatněn ve lhůtě pro podání žaloby. Stěžovatel totiž v žalobě napadl rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 5 obecně z hlediska nedostatku zákonných náležitostí a připomněl-li nedostatek oprávnění podepisovat výzvu k úhradě daňového nedoplatku ve svém ústním vyjádření před soudem, neuvedl nový žalobní důvod, ale pouze rozvedl svá dosavadní řádně uplatněná žalobní tvrzení.

Ze shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby rozsudek Městského soudu v Praze byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření poukázal na skutečnost, že v daném případě je stěžovatel podle § 8 odst. 1 písm. a) zákona jako nabyvatel nemovitosti ručitelem. Převodce nesplnil svoji daňovou povinnost, Finanční úřad pro Prahu 5 vydal dne 3. 5. 2002 výzvu podle § 57 odst. 5 ZSDP, v níž stěžovateli uložil uhradit daňový nedoplatek na dani z převodu nemovitostí. Námitku neplatnosti platebního výměru a tzv. ručitelské výzvy z důvodu absence data podpisu rozhodnutí a otisku kulatého úředního razítka v barevném provedení posoudil Městský soud v Praze dle žalovaného v souladu se zákonem, neboť podle § 32 odst. 7 ZSDP je neplatné takové rozhodnutí, kterému chybí některá ze základních náležitostí, která dle povahy rozhodnutí musí být jejím obsahem. Ustanovení § 32 odst. 2 ZSDP mimo jiné stanoví, že rozhodnutí obsahuje datum podpisu rozhodnutí, které je dnem vyjádření, přičemž datum podpisu je současně i dnem vydání rozhodnutí a není rozhodnutí, kde je toto datum uvedeno. Napadená rozhodnutí rovněž obsahovala otisk úředního razítka a toto razítko

odpovídá požadavkům § 3 odst. 2 zákona č. 68/1990 Sb. ve zněním platném v době vydání předmětných rozhodnutí i požadavkům § 2 odst. 2 vyhlášky č. 435/1990 Sb. Nelze dovozovat nutnost barevného provedení. Soud se rovněž správně vypořádal i s aplikací občanského zákoníku. Pokud se soud nezabýval námitkou uplatněnou stěžovatelem až při ústním jednání, postupoval podle § 72 odst. 1 a § 71 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), nicméně žalovaný v této otázce věcně uvádí, že všechna rozhodnutí byla podepsána v souladu s podpisovým řádem správce daně.

Z obsahu správního a soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil pro posouzení věci následující rozhodné skutečnosti: dne 20. 7. 1998 byla mezi společností S. Z., a. s., jako prodávajícím a stěžovatelem jako kupujícím uzavřena kupní smlouva, kterou byla převáděna nemovitost v k. ú. Z., přitom právní účinky vkladu nastaly dne 11. 12. 1998. V kupní smlouvě byla uvedena kupní cena 700 000 Kč, finanční úřad však zjistil cenu 6 154 730 Kč, z níž měla být zaplacena daň ve výši 307 740 Kč. Dne 13. 4. 1999 proto vydal platební výměr, kterým prodávajícímu vyměřil daň v této výši. Prodávající neuhradil daň z převodu nemovitostí, a proto Finanční úřad pro Prahu 5 vydal dne 3. 5. 2002 výzvu, kterou byla stěžovateli coby ručiteli uložena povinnost zaplatit daňový nedoplatek na dani z převodu nemovitostí ve výši 307 740 Kč. Proti této výzvě se stěžovatel odvolal, přitom v odvolání uvedl v zásadě tytéž námitky jako posléze v žalobě a nyní v kasační stížnosti, navíc však namítal, že daňová povinnost byla prodávajícím zčásti splněna v rámci konkurzního řízení. Z toho důvodu bylo v řízení o odvolání původní rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 5 změněno tak, že výše nedoplatku byla snížena na částku 267 365 Kč, neboť ve zbylé části byla pohledávka za prodávajícím již uspokojena v konkurzním řízení. Rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel žalobou, v níž uplatnil námitky obsahově shodné s těmi, jež nyní uplatňuje v kasační stížnosti – absenci data podpisu a nesprávný otisk úředního razítka na platebním výměru ze dne 13.4.1999 a absenci data podpisu na výzvách k zaplacení daňového nedoplatku. Městský soud v Praze však žádnou z nich důvodnou neshledal. Jeho rozsudek zamítající stěžovatelovu žalobu byl stěžovateli doručen dne 20. 10. 2003 a ten jej napadl kasační stížností dne 31. 10. 2003.

Kasační stížnost byla tedy podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost je podána z kasačního důvodu podávaného z § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy z důvodu tvrzení nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právních otázek soudem v předcházejícím řízení, a je tak přípustná.

V rozsahu kasační stížnosti a řádně uplatněných kasačních důvodů podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. tedy Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Pokud stěžovatel uplatňuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., pak Nejvyšší správní soud předesílá, že nesprávným posouzením právní otázky je omyl soudu při aplikaci právní normy na zjištěný skutkový stav, přitom o mylnou aplikaci právní normy by šlo tehdy, pokud by soud na zjištěný skutkový stav použil jiný právní předpis, než který měl správně použít, nebo jinou právní normu (jiné konkrétní pravidlo) jinak správně použitého právního předpisu, než kterou měl za daného skutkového stavu správně použít, anebo pokud by aplikoval správný právní předpis (správnou právní normu), ale dopustil by se nesprávnosti při výkladu. Nejvyšší správní soud tedy ohledně jednotlivých stěžovatelových námitek zkoumal, zda soud, proti jehož rozsudku kasační stížnost směřuje,

aplikoval správný právní předpis a správnou právní normu, a pokud ano, zda lze jím podaný výklad považovat za správný.

Namítá-li žalobce formální nedostatek v platebním výměru ze dne 13. 4. 1999, jímž neměl být dodržen § 32 odst. 2 ZSDP, a sice nesprávným provedením otisku úředního razítka, neboť tento otisk nebyl barevný, pak je třeba vyjít z textu tohoto ustanovení, které stanoví jako základní náležitost rozhodnutí vydávaného podle ZSDP otisk úředního razítka se státním znakem, přitom s absencí této náležitosti spojuje § 32 odst. 7 ZSDP neplatnost rozhodnutí, kterou se v praxi i teorii rozumí nicotnost rozhodnutí. V daném případě však nicotnost (stejně jako neplatnost), jak jí stěžovatel namítá, dovodit nelze. V uvedeném platebním výměru je obsažen otisk kulatého úředního razítka, které obsahuje řádné označení správního orgánu a zobrazení malého státního znaku. Otisk splňuje všechny náležitosti stanovené právním řádem (zákonem č. 68/1990 Sb.) v době vydání výměru, tj. 13. 4. 1999; na pečeti nebo úředním razítku je vyobrazen malý státní znak uvnitř kruhu, na jehož obvodu je stručně uvedeno označení a sídlo orgánu, který pečeť nebo razítko užívá. Otisk zároveň splňuje i podmínky podávané z § 2 odst. 2 vyhlášky č. 435/1990 Sb., podle něhož úřední razítko s malým státním znakem České republiky je kulaté o průměrech 20 mm, 25 mm nebo 36 mm. Dospěl-li Městský soud v Praze k závěru, že žádné další náležitosti úředního razítka právní předpisy tehdy účinné nestanovily, a proto nelze dovozovat, že je nutné, aby malý státní znak v otisku byl barevný, pak použil správný právní předpis a v jeho rámci správnou právní normu a vyložil je správně. Je-li pro úřední razítko zákonem stanoven pouze jeho tvar, velikost a umístění státního znaku a textu, pak nejen že platební výměr není neplatným či nicotným rozhodnutím, ale nevykazuje žádnou vadu, kterou by z hlediska použití razítka mu bylo možno vytknout. Tato stěžovatelova námitka tedy důvodnou není.

Pokud jde o námitku absence data podpisu rozhodnutí, již stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil proti platebnímu výměru ze dne 13. 4. 1999 a proti výzvě ze dne 3. 5. 2002, ani tu Nejvyšší správní soud neshledává důvodnou. Stěžovatel argumentuje zjednodušeně řečeno tak, že vedle podpisu pověřeného pracovníka finančního úřadu není uvedeno datum. Má-li rozhodnutí podle § 32 odst. 2 písm. b) ZSDP obsahovat číslo jednací, případně i číslo platebního výměru a datum podpisu rozhodnutí, které je dnem vydání rozhodnutí, pak žádná z běžně používaných metod výkladu právních předpisů nenasvědčuje závěru, že by datum podpisu rozhodnutí, jež je dnem jeho vydání, bylo třeba umístit výlučně „vedle podpisu“ pověřeného pracovníka. ZSDP předně nestanoví, kde má být datum uvedeno, kromě toho ZSDP předpokládá uvedení toliko jednoho data v rozhodnutí (nikoli tedy „data vydání rozhodnutí“ a kromě toho i „data podpisu rozhodnutí“), přitom měl-li by se Nejvyšší správní soud přiklonit ke „správnějšímu“ umístění, pak (aniž by jiné umístění samo o sobě představovalo vadu takového aktu) s ohledem na dikci § 32 odst. 2 písm. b) ZSDP dospívá k závěru, že není jakéhokoli důvodu dovozovat, že by takové datum podpisu mělo být uvedeno jinde, než ostatní náležitosti podávané tímto ustanovením, tj. číslo jednací, případně i číslo platebního výměru. Jsou-li všechny tyto údaje uvedeny na první straně textu rozhodnutí, nelze žádný nesoulad s § 32 odst. 2 písm. b) ZSDP dovozovat. Z toho tedy vyplývá, že není důvodu vyžadovat uvedení data podpisu „vedle“ podpisu samotného, ani na druhé či jakékoli jiné straně textu rozhodnutí. Zcela odmítnout je pak třeba stěžovatelův argument, že byl popřen princip právní jistoty, a to zvláště za situace, kdy stěžovatel v žalobě ani nyní v kasační stížnosti nenabízí žádné tvrzení, z něhož by mohly vyplývat pochybnosti o tom, že datum vydání tu není zároveň datem podpisu. Dospěl-li Městský soud v Praze k týmž závěrům, pak i v této otázce použil správný právní předpis, v jeho rámci správnou právní normu, přitom se jakékoli nesprávnosti nedopustil ani při výkladu, a tedy i tuto námitku stěžovatele nelze považovat za důvodnou.

Stěžovatel má dále za to, že Městský soud v Praze pochybil, když konstatoval, že v daném případě neměl být aplikován § 549 občanského zákoníku. Při posuzování důvodnosti této námitky je třeba vyjít kromě samotného § 8 odst. 1 písm. a) zákona i z § 57 odst. 5 ZSDP. Právě tato ustanovení dopadají na povahu samotného institutu ručitele v daňovém řízení, přitom hmotněprávní základ je obsažen v § 8 odst. 1 písm. a) zákona a procedura, na základě které vzniká ručiteli platební povinnost odpovídající daňovému nedoplatku, je podávána z § 57 odst. 5 ZSDP. Daňový nedoplatek jsou tak povinni zaplatit kromě samotných poplatníků - dlužníků i ručitelé, pokud jim zákon povinnost ručení ukládá, jsou-li však k plnění této platební povinnosti správcem daně vyzváni. Jde tedy o institut zvláštního zákonného ručení upraveného veřejnoprávní metodou regulace, k jehož realizaci je za předpokladu, že konkrétní osobě svědčí postavení zákonného ručitele, zapotřebí toliko výzvy ze strany správce daně ve vztahu k osobě, jež je zákonným ručitelem. Tato podmínka byla v případě stěžovatele splněna, přitom jinou podmínku ZSDP nestanoví. Pokud jde o obecnou úpravu ručení v právu občanském závazkovém, ta je obsažena v § 546 až § 550. Postavení ručitele ze zákona vyplývající z veřejnoprávního předpisu (tj. zákona v oblasti hmotněprávní a ZSDP v oblasti procesní), který stanoví, kdo je ručitelem (tj. nabyvatel) a jak má vůči němu správce daně požadavek na realizaci plnění uskutečnit (tj. vyzvat jej), aniž by zákonnost postupu vůči takovému ručiteli vázal na splnění jakýchkoli dalších zvláštních podmínek, však nelze kombinovat s postavením ručitele v soukromoprávních vztazích podávaným z občanského zákoníku, kdy ke vzniku ručení je zapotřebí konsensu a ručitelova prohlášení, jímž na sebe bere povinnost uspokojit věřitelovu pohledávku za dlužníkem, jestliže ji dlužník sám neuspokojí (§ 546 občanského zákoníku). Stejně tak nelze kombinovat oprávnění ručitelů či povinnosti věřitelů vůči nim za použití obou těchto předpisů, ledaže by takové přímé použití či možnost analogie z některého z těchto předpisů výslovně vyplývala. Tak tomu však není. Přestože tedy Nejvyšší správní soud plně respektuje podpůrnou funkci a akcesorickou povahu ručení ve vztahu k povinnosti dlužníka, dospívá k závěru, že do rozporu s nimi se správce daně nedostane za situace, pokud po nesplnění daňové povinnosti dlužníkem, jemuž taková povinnost svědčí primárně, přistoupí k výzvě ručiteli. Nevyplývá-li ze ZSDP povinnost správce daně obrátit se s výzvou ke splnění daňové povinnosti, jež mu svědčí, opakovaně na daňového dlužníka (když tomu již byl doručen samotný platební výměr ze dne 13. 4. 1999) a teprve poté na ručitele, pak skutečně žádné zvláštní výzvy nad rámec platebního výměru není správcem daně ve vztahu k dlužníkovi třeba činit. Podpůrná funkce a akcesorická povaha ručení je ostatně i tak respektována; je dána již tím, že zákonná konstrukce stanoví primární povinnost k úhradě daně převádějícímu coby dlužníkovi, jemuž je také doručován samotný platební výměr, a až následně nabyvateli coby ručiteli. Pak tedy platí, že na správci daně nespočívá povinnost prokazovat, zda učinil veškeré kroky směřující k vymožení daňového nedoplatku na dlužníkovi, jak by vyplývalo z práva občanského. Jediná povinnost, jež mu podle § 57 odst. 5 ZSDP svědčí, spočívá ve výzvě ručiteli, aby uhradil daňový nedoplatek, pokud mu zákon povinnost ručení ukládá. Tak je tomu právě ve stěžovatelově případě. Dovolávat se aplikace § 549 občanského zákoníku tak není namístě. Nejvyšší správní soud tedy ohledně této námitky uzavírá, že ani při jejím posuzování se Městský soud v Praze nezákonnosti nedopustil a ani tato stěžovatelova námitka není důvodnou.

Konečně pokud jde o poslední stěžovatelovu námitku, podle níž v žalobě napadl rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 5 obecně z hlediska nedostatku zákonných náležitostí a připomněl-li nedostatek oprávnění podepisovat výzvu k úhradě daňového nedoplatku ve svém ústním vyjádření před soudem, neuvedl nový žalobní důvod, ale pouze rozvedl svá dosavadní řádně uplatněná žalobní tvrzení, a tedy bylo důvodu se i touto námitkou

v řízení před Městským soudem v Praze zabývat, ani té Nejvyšší správní soud nepřisvědčuje. V žalobě, kterou byl podle § 75 odst. 2 s. ř. s. rozsah přezkumné činnosti Městského soudu v Praze determinován, stěžovatel nenapadl rozhodnutí žalovaného obecně z hlediska nedostatku zákonných náležitostí, jak nyní v kasační stížnosti tvrdí, ale ve vztahu k platebnímu výměru finančního úřadu ze dne 13. 4. 1999 namítal absenci data podpisu a nesprávné barevné provedení razítka a ve vztahu k výzvě k zaplacení daňového nedoplatku ze dne 3. 5. 2002 namítal absenci data podpisu. Obecnou námitkou nedostatku zákonných náležitostí, jak nyní tvrdí, by ostatně stěžovatel naplnil podmínku řádného žalobního bodu pouze velmi problematicky. Pokud tedy žalobní body byly stěžovatelem takto zřetelně vymezeny, pak jeho tvrzení ohledně nedostatku oprávnění k podpisu, jak stěžovatel uplatnil při ústním jednání, tyto žalobní body přesahovalo. Při ústním jednání tedy skutečně rozšířil žalobu o další žalobní bod. Lhůta pro podání žaloby podle § 72 odst. 1 s. ř. s. uplynula dne 10. 4. 2003, neboť napadené rozhodnutí žalovaného mu bylo doručeno dne 10. 2. 2003. Konalo-li se přitom ústní jednání, na němž k rozšíření žalobního bodu ze strany stěžovatele došlo v tom směru, že uvedl, že je otázkou, nakolik byl k podpisu výzvy ze dne 3. 5. 2002 oprávněn vedoucí oddělení majetkových daní až dne 18. 9. 2003, pak se tak stalo po lhůtě podávané z § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s., tj. po lhůtě pro podání žaloby samotné, která je stanovena v § 72 odst. 1 s. ř. s. Městský soud v Praze tedy nepochybil, když se touto stěžovatelovou námitkou s ohledem na koncentrační zásadu ohledně uplatnění námitek proti napadanému rozhodnutí žalovaného vyjádřenou dvouměsíční lhůtou, během níž lze rozsah soudního přezkumu vymezit, nezabýval.

Nejvyšší správní soud, přestože si byl vědom podání návrhu na zrušení § 57 odst. 5 ZSDP podanému zdejším soudem Ústavnímu soudu v právní věci sp. zn. 7 Afs 116/2004, o němž dosud nebylo rozhodnuto, rozhodl v této právní věci shora uvedeným způsobem, neboť při vázanosti rozsahem kasační stížnosti a uplatněnými kasačními důvody podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., by ani případné vyhovění uvedenému návrhu Ústavním soudem, odhlédnuto od jeho temporálních účinků, ničeho nezměnilo na nedůvodnosti dovolávání se aplikace § 549 občanského zákoníku, a formálních náležitostí rozhodnutí.

Ze všech shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. července 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu